

ἀποτιπλάχωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιπλάχωνω.

Ἀπογύμνωσις.

ἀποτιπλάχωνω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ Τουρκ. *çiplak* > *çiplah*.

Ἐκδύω τινά τῆς ἐνδυμασίας, ἀπογυμνώνω: Ἐπετιπλάχωσες τὸ παιδὶν καὶ θὰ κρυών'.

ἀποτσιπωμός ὁ, Θήρ. Μῆλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιπώνω.

Ἐλλειψις αἰδοῦς ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἀποτσιπωμός του δὲν ἔχει ὄρια! Θήρ. Συνών. ἀδιαντροπιά, ἀναίδεια, ἀναίσχυντία, ἀνεντροπιά; ἀποτσιπωσιά, ἀποτσιπωσύνη, ξετσιπωμα, ξετσιπωμός, ξετσιπωσιά.

ἀποτσιπώνομαι Θήρ. Κάμπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Μάν.) κ. ἄ. Μετοχ. ἀποτσιπωμένος πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. τσίπα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Πβ. Δουκ. ἀποτσιπιάζειν καὶ ἀποτσιποῦν.

1) Ἀποβάλλω τὴν ἐντροπὴν, καθίσταμαι ἀναίσχυντος ἐνθ' ἄν.: Ἡποτσιπώθηκ' ὅλως διόλου Θήρ. Ἀποτσιπώθηκε πρὸς με αὐτὴ δού' ὅλεξε Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἀποτσιπώθηκα καὶ τὸν εἶδα (ἐν οὐ δέοντι) Μάν. Συνών. ξετσιπώνομαι. 2) Τολμῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐποτσιπώθηκε καὶ τότε ρώτηξε. Μετοχ. ἀποτσιπωμένος 1) Ἀναιδής, ἀναίσχυντος πολλαχ.: Γυναῖκα γλωσσού κι ἀποτσιπωμένη πολλαχ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος, ἔτι συνών. ἀποτσιπώτος.

2) Τὸ φυτὸν νικοτιανή ἢ γλαυκὴ (*nicotiana glauca*) ὀνομασθὲν οὕτω ἐνεκα τῆς εὐκόλου καὶ ταχείας ἀναπτύξεως (πβ. ΜΣτεφανίδ. Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 218) Θήρ.

ἀποτσιπωσιά ἡ, ἁμάρτ. ἀποτσιπωσία Κύπρ. ἀποτσιπωσά Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιπώνομαι ὡς ἀπὸ τύπ. ἐνεργ. ἀποτσιπώνω.

Ἀποτσιπωμός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τέθρα ἀποτσιπωσά βλέπεις ἀπόξω 'ς τὴν ἐκκλησιά! Θήρ.

ἀποτσιπώσνη ἡ, Νάξ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποτσιπώτος.

Ἀποτσιπωμός, ὁ ἰδ.

ἀποτσιπώτος ἐπιθ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιπώνομαι.

Ἀναιδής, ἀναίσχυντος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος, ἔτι συνών. ἀποτσιπωμένος (ἰδ. ἀποτσιπώνομαι).

ἀποτσιρί τό, Σίκιν. ἴοτσιρί Κίμωλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. *τσιρί < τσίρος.

1) Τὸ ἐντὸς ἀγγείου τῆς τυροκομίας μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ τυροῦ ὑπολειπόμενον ὑγρὸν Σίκιν. 2) Ὑγρὸν ὕδατῶδες ἐκρέον τῆς πυτιάς, ὅταν ἀλατισθῇ Κίμωλ.

ἀποτσιριά ἡ, Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. τσίρος καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Γούρνα εἰς τὴν ὁποίαν χύνεται ὁ ὀρός μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τυροῦ: Πᾶρε τὸ τζίρο καὶ πάαινε μέσ' 'ς τὴν ἀποτσιριά νὰ ποίσης τοοὶ χοῖροι καὶ τοοὶ σκύλλοι.

ἀποτσιριάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. τσιριάζω.

Μαλώνω: Ὅλο μαλώνεις με κι ὅλον ἀποτσιριάζεις με. Καθόλου δὲ τζοὶ πεεδοῦνε τοοὶ ὄνεις τῶνε, ὡς νὰ μιλήσουνε τοὶ ἀποτσιριάζουνε.

ἀποτσιρόπουλλο τό, Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. τσιρόπουλλο < τσίρος.

Πιθανῶς τὸ ἀπομεινάριον τοῦ παστοῦ ἰχθύος τσίρου: Ἄσμ.

Γέρον ἄντρα μὴ μοῦ δώσης, | γματ' ὁ γέρος τὰ ξετάζει, ποῦ 'ν' τ' ἀλεύρι, | ποῦ 'ν' τ' ἀλάτι, ποῦ 'ν' τ' ἀβγά τῆς ἐβδομάδας, | τ' ἀποτσιρόπουλλα τῆς τάβλας. Συνών. ἀποτσιρίπουλλο.

ἀποτσιρίουλλο τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπότσιρο καὶ τῆς καταλ. -ουλλο.

Ἀποτσιρόπουλλο, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Ποῦ 'ν' τ' ἀβγά τῆς ἐβδομάδας, | τ' ἀποτσιρίουλλα τῆς τάβλας.

ἀποτσιτσιλοῦμαι Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. τσιτσιλιν.

Πάσχω ἐξόγκωσιν τοῦ τσιτσιλιού, ἤτοι τοῦ ὀμφαλοῦ (οἶονεὶ ἀποβολὴν του) ἐνεκα ἰσχυροῦ γέλωτος ἢ κραυγῆς.

ἀποτσιφιάζω Μῆλ. ἀποτσιφειῶ Μῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Προσβάλλω: Σηκώνεται καὶ τὰ λέει ὅλα καὶ τὴν πρωτυτερινή του κατάστασι ὀμπρὸς τῇ γυναίκα του τῇ βασιλοπούλλας καὶ τὴν ἀποτσιφίασε (ἐκ παραμυθ.) Τότες ἀποτσιφιάστηκε ἡ βασίλισσα καὶ ἀπόμεινε σὰν ἀποσβολωμένη (ἐκ παραμυθ.)

ἀποτσιφίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀποτσιουφίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. τσιφίν.

Ἀποσπῶ βλαστὸν φυτοῦ.

ἀποτσιφισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιφίζω.

Ἀπόσπασις βλαστοῦ φυτοῦ.

ἀποτσιφνῶ Ἰων. (Σμύρν.) Πάρ. ἀποτσιουφνῶ Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἀπωθῶ τινα βιαίως, ἀποδιώκω ἐνθ' ἄν.: Τί με ἀποτσιφνᾷς; Σμύρν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποτύφου.

ἀποτσιφνώνω Χίος ἴοτσιφνώνω Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ. Κατὰ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 68 τὸ β' συνθετικὸν ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίου «σιφλοῦν» μωμᾶσθαι.

1) Μυκτηρίζω, περιπαίζω Χίος: Ἐν εἶμαι συνηθισμένος ν' ἀποτσιφνώνω τὸν ἄνθρωπο. 2) Προξενῶ εἰς τινα λύπην, κάμνω τινά νὰ λυπηθῇ, νὰ σκυθρωπάσῃ Κάλυμν.

3) Καταισχύνω τινά, ντροπιάζω Χίος: Μ' ἐποτσιφνώσε.

ἀποτσιουκίζω, ἴοτσιουκίζω Κύπρ. ἴοτσιουκῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἐνοχλῶ τινα συνεχῶς διὰ τῶν παρατηρήσεών μου: Ἔτσι ἐν' νὰ σ' ἔχω κάθε μέραν νὰ με ἴοτσιουκᾷς.

ἀποτσιουλουφίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. τσιουλούφι.

Ἐπὶ τῶν χλωρῶν ὀσπρίων, οἶον φασολίων κττ., ἀνοίγων τοὺς λοβοὺς ἐξάγω τὸν καρπὸν: Ἀποτσιουλουφίζω τὰ φασούλια.

ἀποτσιουλούφισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτσιουλουφίζω.

Ἡ διάρρηξις τῶν λοβῶν χλωρῶν ὀσπρίων καὶ ἐξαγωγή τοῦ καρποῦ.

ἀπότσουντε ἐπιθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ποτσουντέ < ποτσούνου.

Ὁ μὴ φορτωθεῖς, ἐπὶ ὑποζυγίου.

